

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., v právní věci

žalobkyně: **K. F.**
státní příslušnost X
zastoupená advokátkou Mgr. Evelinou Hodanovou
sídlem Evropská 423/178, 160 00 Praha 6

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 7. 2025, č. j. OAM-1731/ZA-ZA11-BA06-2024,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 7. 2025, č. j. OAM-1731/ZA-ZA11-BA06-2024, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** uhradit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku ve výši **10 140 Kč**, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupkyně žalobkyně Mgr. Evelyny Hodanové, advokátky, sídlem Evropská 423/178, 160 00 Praha 6.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou podanou k Městskému soudu v Praze, který věc postoupil k projednání a rozhodnutí věcně a místně příslušnému Krajskému soudu v Brně (dále také „krajský soud“), se žalobkyně domáhala zrušení shora vymezeného rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 7. 2025, č. j. OAM-1731/ZA-ZA11-BA06-2024 (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný *zastavil* řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o azylu“), protože azylovou žádost žalobkyně posoudil jako *nepřípustnou* ve smyslu § 10a odst. 1 písm. e) téhož zákona.

II. Napadené rozhodnutí

2. Z napadeného rozhodnutí plyne, že žalobkyně požádala v ČR o udělení mezinárodní ochrany již *podruhé*. Aktuálně se žalobkyně domáhá udělení mezinárodní ochrany jednak kvůli obavám z uvěznění za své politické názory a aktivity na sociálních sítích, jednak má strach z perzekuce a pronásledování v důsledku své bisexuální orientace.
3. Žalovaný posoudil důvody opakované azylové žádosti žalobkyně a tyto porovnal s tvrzeními, která žalobkyně učinila v rámci předchozího řízení. Žalovaný zkonstatoval, že žalobkyně nyní uvádí *naprosto stejné motivy* svého odchodu z vlasti a neochoty se do Ruska opětovně vrátit, jako uváděla během správního řízení o své předchozí žádosti o mezinárodní ochranu. Jak obavami z možného uvěznění za projevoování politických názorů, tak i obavami žalobkyně pramenícími z její bisexuální orientace se žalovaný *meritorně zabýval* ve svém předchozím rozhodnutí ze dne 1. 11. 2023, č. j. OAM-601/ZA-ZA11-P12-2022 (dále též „rozhodnutí o předchozí žádosti“), jehož závěry byly potvrzeny rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 4. 6. 2024, č. j. 2 Az 30/2023-47.
4. Současně žalovaný na základě shromážděných informací o zemi původu uzavřel, že v Rusku *nedošlo* od doby meritorního posouzení předchozí azylové žádosti žalobkyně v listopadu 2023, resp. okamžiku přezkumu rozhodnutí o předchozí žádosti správním soudem, k žádné změně, která by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu. Tento závěr se plně uplatní i *ve vztahu k postavení sexuálních menšin*. Podle žalovaného odlišná sexuální orientace v Rusku není sama o sobě nadále důvodem žádného pronásledování. Nejsou proto splněny zákonné podmínky, aby mohla být opakovaná žádost žalobkyně věcně posouzena.

III. Žaloba

5. V žalobě žalobkyně navrhla zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci zpět žalovanému k dalšímu řízení. Má za to, že v řízení o opakované žádosti uvedla *nové skutečnosti* odůvodňující meritorní posouzení žádosti. Namítala, že aktuálně žije v ČR ve vztahu s přítelkyní a současně popsala i novou politickou aktivitu na sociálních sítích.
6. Kromě toho žalobkyně v řízení o opakované žádosti předložila důkazy prokazující, že v roce 2023 začal v Rusku *masový proces pronásledování LGBT+ osob*, přičemž v následujících letech tyto perzekuce ještě zesílily. Žalovaný k těmto důkazům vůbec nepřihlédl a nijak se jimi nezabýval. V nynějším řízení žalovaný vycházel pouze ze dvou zpráv o zemi původu, z nichž ani jedna se problematice LGBT+ osob nevěnuje. Nemohl tak objektivně ověřit, jak se situace sexuálních menšin v Rusku v posledních letech změnila.

7. Stran zhoršujícího se postavení LGBT+ osob v Ruské federaci žalobkyně odkázala na zprávy mezinárodních organizací i na závěry Informace OAMP: Ruská federace: Sexuální menšiny ze dne 11. 9. 2024, již žalovaný běžně používá, ovšem v posuzované věci ji do správního spisu *nezařadil*. Zejména v důsledku nedávného rozhodnutí ruského Nejvyššího soudu, který uznal mezinárodní LGBT+ hnutí za *extremistické*, započala v Rusku četná trestní stíhání příslušníků sexuálních menšin, kteří tak nyní čelí plnohodnotnému pronásledování.

IV. Vyjádření žalovaného a replika žalobkyně

8. Ve **vyjádření** ze dne 2. 10. 2025 žalovaný setrval na své dosavadní argumentaci. Zdůraznil, že pokud jde o samotný fakt odlišné sexuální orientace žalobkyně, v Ruské federaci se v tomto směru od doby jeho předchozího rozhodování *nic nezměnilo*. Tento svůj závěr žalovaný učinil na podkladě informací o zemi původu, jež si pro účely posouzení opakované azylové žádosti žalobkyně obstaral. Jelikož v případě žalobkyně nejsou splněny zákonné podmínky pro věcné projednání opakované žádosti, žalovaný krajskému soudu navrhl zamítnutí žaloby.
9. V **replice** ze dne 5. 11. 2025 žalobkyně v zastoupení advokátkou rozvedla, že po roce 2023 došlo v Ruské federaci k prudkému zostření situace a *kvalitativnímu zhoršení* perzekuce LGBT+ osob, jež jsou nově za svou identitu v podstatě kriminalizovány a považovány za extrémisty. Zásadní změna faktického i právního prostředí vůči sexuálním menšinám v Rusku naznačuje riziko pronásledování a je důvodem pro meritorní posouzení opakované azylové žádosti. Svě úvahy žalobkyně podpořila relevantní judikaturou Evropského soudu pro lidská práva.

V. Posouzení věci krajským soudem

10. Krajský soud v první řadě posoudil splnění podmínek řízení, přičemž shledal, že žaloba byla podána osobou oprávněnou [§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] a ve lhůtě podle § 32 odst. 1 písm. a) bodu 2 zákona o azylu.
11. Zdejší soud ve věci rozhodl ve smyslu § 51 odst. 1 ve spojení s § 76 odst. 1 písm. a), b) s. ř. s. bez nařízení ústního jednání.
12. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů. Při posuzování věci soud přihlédl též k § 32 odst. 9 zákona o azylu, který provádí čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice). Zdejší soud vycházel při přezkumu rozhodnutí ze znění zákona o azylu platného a účinného ke dni vydání napadeného rozhodnutí žalovaného (viz čl. II bod 5 přechodných ustanovení zákona č. 314/2025 Sb.).
13. Krajský soud při rozhodování vycházel z předloženého správního spisu sestávajícího zejména z opakované žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany ze dne 31. 12. 2024, záznamu o poskytnutí údajů k této žádosti ze dne 6. 1. 2025 a dále protokolu o pohovoru k opakované žádosti ze dne 13. 2. 2025. Ve správním spisu je založena taktéž kopie rozhodnutí žalovaného o předchozí žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu či žalobkynin předložený text (ve formě úryvků v českém i ruském jazyce) pojednávající o

současné situaci v Rusku na poli sexuálních menšin. Za účelem posouzení opakované žádosti založil žalovaný do správního spisu *Informaci OAMP: Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 15. 4. 2025* a rovněž *Informaci OAMP: Návraty občanů Ruské federace do vlasti ze dne 5. 3. 2025*. S podklady pro rozhodnutí se žalobkyně osobně seznámila dne 5. 6. 2025. Posléze bylo vydáno napadené rozhodnutí, které je nyní předmětem přezkumu krajským soudem.

14. Žaloba je důvodná.

15. Úvodem krajský soud poznamenává, že v nyní posuzované věci se žalobkyně domáhala v ČR udělení mezinárodní ochrany již podruhé. Její současná žádost proto svou povahou naplňuje kritéria tzv. *opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany* vymezené v § 2 odst. 1 písm. f) zákona o azylu, v jejímž případě zákon předpokládá zvláštní procesní (rozhodovací) režim.

16. V souladu s ustanovením § 11a odst. 1 zákona o azylu totiž platí, že: „*Podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu brozí vážná újma podle § 14a.*“

17. Z citovaného ustanovení vyplývá, že aby mohla být opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany připuštěna k věcnému projednání, je potřeba kumulativně splnit *dvě podmínky*. Předně musí vyplynout na povrch nové skutečnosti, jež žadatel bez svého vlastního zavinění neuvedl či z *podstaty věci nemohl uvést* během řízení o své první žádosti o mezinárodní ochranu. Současně takové nové skutečnosti musí dostatečně nasvědčovat tomu, že by cizinec mohl být v případě návratu do vlasti vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, anebo že by mu v zemi původu hrozila vážná újma podle § 14a téhož zákona (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2024, č. j. 5 Azs 80/2024-28; rozsudek je dostupný na www.nssoud.cz).

18. Krajský soud dospěl k závěru, že žalovaný vyložil podmínky ustanovení § 11a odst. 1 zákona o azylu v posuzované věci nesprávně, čímž zkrátil žalobkyni na jejích veřejných subjektivních právech. Na rozdíl od žalovaného je zdejší soud přesvědčen, že v případě žalobkyně *existovaly* kvalifikované skutečnosti odůvodňující věcné posouzení její opakované žádosti. Krajský soud *se neztotožnil* především se závěrem žalovaného, že od okamžiku posouzení předchozí žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu (tj. 1. 11. 2023) nedošlo na území Ruské federace v otázce přístupu státních orgánů k příslušníkům tzv. LGBT+ komunity k žádné změně. Takový závěr žalovaného *postrádá oporu* ve spisové dokumentaci a je v rozporu s realitou i *recentní rozhodovací praxí* soudů ve správním soudnictví, dle níž se naopak situace sexuálních menšin v posledních letech v Rusku podstatně zhoršila (viz podrobněji dále).

19. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je patrné, že žalovaný svůj závěr o neexistenci azylově relevantní změny v Ruské federaci z hlediska postavení sexuálních menšin opřel o informace o zemi původu, jež si pro účely posouzení opakované žádosti žalobkyně obstaral. Podkladové informace založené ve správním spisu (správní spis obsahuje pouze dvě zprávy OAMP) se ovšem obsahově situaci LGBT+ osob blíže nijak nevěnují a

tematicky pokrývají zcela jiné oblasti, jelikož jen všeobecně popisují bezpečnostně-politickou situaci v Ruské federaci a řeší otázku navrácení ruských občanů do vlasti a zacházení s nimi po jejich návratu. Je tak zřejmé, že předmětné informace z hlediska svého obsahu nepotvrzují závěr žalovaného, že v oblasti práv sexuálních menšin nedošlo od konce roku 2023 k žádnému (negativnímu) vývoji.

20. Současně krajský soud uvádí, že je mu z jeho vlastní rozhodovací praxe (srov. např. i recentní rozsudek ze dne 5. 3. 2025, č. j. 33 Az 16/2025-34) známo, že v Rusku zvláště v posledních letech *značně zesílila* homofobní propaganda ze strany politické reprezentace i státem řízených médií a aktuální právní úprava neposkytuje příslušníkům LGBT+ komunity v podstatě *žádnou ochranu* v případě diskriminace na základě sexuální orientace. Jak navíc upozornila i žalobkyně v podané žalobě, na konci listopadu 2023 označil Nejvyšší soud Ruské federace mezinárodní LGBT+ hnutí za *extremistickou organizaci*, což ruským státním orgánům nově umožnilo zakázat jakékoliv veřejné projevy podpory LGBT+ osob a do budoucna otevřelo prostor pro široké a svévolné trestní stíhání jednotlivců i organizací. Tyto skutečnosti ostatně *potvrzuje* i žalovaným využívaná Informace: Ruská federace: Sexuální menšiny ze dne 11. 9. 2024, s jejímž obsahem je při své rozhodovací činnosti krajský soud dobře obeznámen z jiných věcí mezinárodní ochrany týkajících se ruských žadatelů.
21. Konečně zdejší soud odkazuje i na recentní a plně ustálenou judikaturu soudů rozhodujících ve správním soudnictví, která akcentovala nedávné zhoršení postavení LGBT+ osob v Ruské federaci jako *obecně známou skutečnost*, která může mít významný vliv na důvodnost obav toho, kdo se k této menšině v ruské společnosti otevřeně hlásí (srov. zde např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2025, č. j. 5 Azs 332/2024-48, či i rozsudky Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 9. 9. 2025, č. j. 51 Az 2/2025-118, nebo Městského soudu v Praze ze dne 31. 10. 2025, č. j. 19 Az 12/2025-31). Za dané situace je proto nutné považovat negativní vývoj situace LGBT+ osob v Ruské federaci za *novou skutečnost* ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu uznávanou současnou judikaturou správních soudů, což aktivuje povinnost žalovaného přezkoumat opakovanou azylovou žádost žalobkyně meritorně z hlediska možných důvodů pro udělení azylu ve smyslu § 12 zákona o azylu, resp. důvodů zakládajících udělení doplňkové ochrany dle § 14a téhož zákona.
22. Pro tyto úvahy vyhodnotil zdejší soud napadené rozhodnutí žalovaného v rozsahu posouzení aktuální situace v Ruské federaci jako *částečně nepřezkoumatelné* pro nedostatek důvodů a *částečně nezákonné* pro chybějící oporu ve správním spisu, pročež přistoupil k jeho zrušení.

VI. Závěr a náklady řízení

23. Jelikož krajský soud shledal námitky žalobkyně důvodnými, napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro vady řízení podle § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s a věc mu vrátil k dalšímu řízení.
24. V dalším řízení je žalovaný povinen zohlednit, že v Ruské federaci došlo od doby posouzení předchozí žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu v listopadu 2023 k *prokazatelnému zhoršení* postavení osob náležejících k LGBT+ komunitě, které je i žalovanému známo z jeho rozhodovací činnosti ve věcech ruských žadatelů o

mezinárodní ochranu. Za této situace je žalovaný povinen důvody opakované azylové žádosti žalobkyně meritorně posoudit a řádně vyhodnotit, zda jí z důvodu její menšinové sexuální orientace (bisexuality) může v Ruské federaci v současné době hrozit nebezpečí pronásledování či vážná újma.

25. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s., dle něhož nestanovili tento zákon jinak, má účastník, jenž měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V řešené věci byla žalobkyně ve věci úspěšná, a má tedy právo na náhradu nákladů řízení. V souvislosti se soudním řízením jí vznikly pouze náklady za zastoupení advokátkou. Podle soudního spisu učinila zástupkyně žalobkyně (Mgr. Evelina Hodanová) v řízení prokazatelně dva úkony právní služby, a sice převzetí a přípravu zastoupení a písemné podání ve věci samé (repliku), v sazbě 4 620 Kč za každý úkon dle vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu. Současně jí náleží také náhrada hotových výdajů v sazbě 450 Kč za každý úkon. Jelikož zástupkyně žalobkyně soudu neprokázala (neosvědčila), že by byla plátkyní DPH a ani krajský soud z příslušných evidencí tuto skutečnost nezjistil, nenavýšil soud odměnu za zastupování žalobkyně o částku připadající na tuto daň. Celkově tudíž náleží žalobkyni na náhradě nákladů řízení částka 10 140 Kč, již je žalovaný povinen uhradit žalobkyni za podmínek stanovených ve výroku II. tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení přímo u Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 14. dubna 2026

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D. v. r.
samosoudce